

3577

2. Beh. af Lovf. om Lønn. f. Retsbetjent- og Magistratsmedlemmer.

3578

paa at leve, men som den Befolkning, hvis Dyrtighed han er, i Virkelighed forlanger, at dens Byfoged og Borgmester skal leve, og ikke desto mindre vil Udvalgets Flertal ikke give den ringe Forhøielse af 400 Kr., som her er bragt i Forslag. Man vil nu i Marts 1880 blive staaende ved den Løn, som blev foreslaaet i 1860, naar Lovforslaget maatte blive vedtaget i den Skikkelse, hvori Udvalgets Flertal nu indstiller det. Det vil have til Følge, at de paagjældende Embedsmænd i de lavere Lønningsklasser ville miste det saakaldte Dyrtidsstillæg, som dog altid har været 240 Kr., og hvilket de nu have haft i 5—6 Aar. Hvad de høiere Lønningsklasser angaar, ved jeg vel, at man efter de Anskuelser, som idelig komme her til Ordet i denne Sal, mener, at en Lønning paa omkring 6,000 Kr. — den er noget mindre, for anden Klasse og ubetydeligt større, for første Lønningsklasse —, maa siges at være rundelig og rigelig. Men jeg er jo dog temmelig overbevist om, at de enkelte Medlemmer, som nu efterhaanden have haft Leilighed til at se lidt udenfor et snevret Livs Kredss, og som have haft Leilighed til at se lidt af Forholdene, saaledes som de i Virkeligheden ere i Verden, ikke blot i Kjøbenhavn, men ogsaa i andre større Byer, og som vide, hvilke Forordringer. Livet stiller til Folk, der befinde sig under disse Forhold, ville erkjende, at denne Lønning ingenlunde kan siges at være rigelig. Naar man tager de af mig nævnte Hensyn til Stillingens Betydning og Bestaaenhed, i Betragtning, forekommer det mig, at man maa erkjende, at det for disse høiest stillede Embeder, som ellers skulde være Slutningen paa den Karriere, hvortil de paagjældende Embedsmænd have viet sig, maa erkjendes at være langtfra rundeligt. Men særlig hoød disse to høiere Lønningsklasser angaar, er det min Mening, at der er Opfordring for Rigsdagen til nu i 1880 at raade Bod paa den Ubillighed, som begik i 1870 med Hensyn til Embedsmændene i disse to Lønningsklasser. I 1860 indpøskede man det almindelige Onske om at forandre de sportellønnede Retsbetjentembeder til Embeder med fast Løn. Sportlerne bleve inddragne i Statskassen, og den har gjort en meget god Forretning derved. Jeg anfører dette, fordi det forekommer mig, at den historiske Grundring maa tale for, at man dog aflægger de Embeder, som tidligere nød disse Sportler, om ikke ganske, saa dog nogenlunde paa

en Maade, som svarer til Indtægterne tidligere, for ikke at sige som Indtægten vilde være bleven, dersom Embederne vare vedblevne at være sportellønnede. Det viste sig i Aarene mellem 1860 og 1870, at det blev nødvendigt at forhøje Embedsmændenes Lønning, og man gjorde det, som bekendt, paa forskellig Maade for de Embedsmænds Vedkommende, der hørte under Rigsraadet og Rigsdagen. For de særlig længstgaaende Embedsmænds Vedkommende skete Lønningsforbedringen gennem det saakaldte Sædprincip, og Anvendelsen af dette Princip loht ogsaa Retsbetjentene tilgode. I Aarene henimod 1870 dog man tilbage fra dette Princip og den Maade, det skete paa, var, at man som Regel gav Embederne fast Tillæg henimod det, der havde været Gjennemsnitsforbedringen som Følge af Sædprincippet. Gjennemførelsen af dette Princip i 1870 vilde have ført til, at de paagjældende Retsbetjentembeders to høiere Lønningsklasser havde faaet de Begyndelsesgager, som nu ere bragte i Forslag af den høitærede Minister. Det vilde man ikke gaa ind paa, man mente, at 6,000 Kr. burde være Maximum, og det var først gennem Fællesudvalg, at man naaede til Mellemstørrelsen af 6,200 Kr. istedetfor 6,000 Kr. Det sporekommer mig, at der nu i 1880 vilde være Anledning til at give disse Embeder det Vedlæg for Sædtillægget, som man i Virkeligheden berøvede dem i 1870. — Det andet Forslag af den høitærede Justitsminister, som man ikke har villet gaa ind paa for disse Embeders Vedkommende, er at gjennemføre Alderstillægsprincippet for de høiere Embedsklassers Vedkommende paa samme Maade som for de laveres. Der gives nu to Alderstillæg til Embeder i de tre laveste Klasser, men kun eet til Embederne i de to høieste. Den høitærede Minister har ment, at det vilde være naturligt og saa at lade de to høieste Lønningsklasser faae to Alderstillæg. Det heler, hvorom det dreier sig, er i Virkeligheden en Bagatel; det er 200 Kr. for hvert af disse Embeder, forsaavidt alle Embedsmændene naaede op til at faae 2 Alderstillæg, eller med andre Ord forbleve 10 Aar i Embeder, som henhøre under de paagjældende Lønningsklasser. Denne Forbedring kan virkelig ikke have nogen finantiel Betydning for Statskassen, hvorfor Mindretallet i Udvalget for hvilket jeg har ført Ordet, tilraader det høie Thing at forlæste de af Flertallet stillede Endringsforslag, eller med